

O moștenire care nu se potrivește cu zilele de azi

Noi români, ramură a marelui copac latin altoit cu copacul dac, am moștenit dela marii noștri strămoși limba, portul, credința, obiceurile, diferențe inclinări precum și multe alte bunuri pe care le-am păstrat neatînse de străini cu totă vîtreagă vremurilor prin care am trecut timp de aproape două mii de ani, dar pe care, cu mare părere de râu, trebuie să spunem, azi când vremurile nu mai sunt vîtrege, deși sun și acum destul de grele, am cam început a nu le mai da atenția cuvenită.

Că dovedă acelor spuse n'aveam decât să privim portul nostru național cu care s'ar mandri orice popor în locul nostru și obiceiurile; sunt amenințate cu periea. Am moștenit dela străbunii jâră mandră cu plăzieri bogate din care străinii storc averi nemăsurate pe cari n'ar avea de unde le aduna dacă ar fi în țara lor. Si nu doar că noi azi fi mai puțini la număr decât stremîn din țara noastră și mai proști sau mai leniști decât ei și n'am avea de unde alege oameni pe care să-i trimit prin școli și prin diferențe instituții spre un învăță să abătă matca răului de aur ce curge prin țara noastră spre pungile străinilor, spre cele românești. Numărăm slavă Domnului numai noi români get-beget, cu mult mai mulți de 15 milioane. Si mulțimea aceasta mare a moștenit dela strămoșii mai apropiati printre alte obiceiuri bune și pe unele rele.

Unul dintre cele mai puternice isvoare de bogăție din lumea întreagă sunt meserile care merg în legătură cu negoțul. Bâtrâni nostri, nu prea iubeau meserile și noi în calitate de nepoți și strănepoți le urmăram pilda. Lăsăm și noi azi precum lăsau și ei erai mai toate meserile, care sunt adevărate brățări de sur, mai mult pe mâna celor de altele neamuri.

Iată o socoteală făcută prin anul 1923. In județul Brașov sunt 114.000 locuitori dintre care 44.500 sunt români, 35.000 sunt unguri, 31.500 sunt sași și 2500 evrei. Români sunt prin urmare cel mai mulți. Dintre toți locuitorii județului Brașov sunt aproape 5000 de meseriași, oameni care fac lucrurile necesare celorlăți locuitorilor. Si din numărul de 5000 de meseriași. Români nu avem decât 965, adică nici a cincea parte, pe cătă vreme din numărul total al locuitorilor suntem mai mulți decât a treia parte și ar trebui prin urmare să avem cam două milii de meseriași români dacă nu și mai bine.

Sașii cari formează numai cam a patra parte din locuitorii au mai bine de 2 părți din cele 5 ale meseriașilor, adică au 2050. Uugurii cari sunt mai mulți decât sașii dar mai puțini decât noi români au 1750 meseriași. Restul sunt de alte neamuri. Vedem că stăm destul de prost cu numărul meseriașilor în campanie cu numărul locuitorilor.

Să vedem acum ce obișnuiesc să facă români noștri cu copiii lor de îndată ce cau atins vrăsta când de bine de rau pot și ei să căștige căte ceva? La ses, copiii rămân să ajute pe părinții lor la munca pământului care se impunează pe zi ce merge prin împărțirea dela părinți la copii și dela aceeași la copii lor și să mai depare. La munte unde pământul este puțin în comparație cu brațele de lucru și pe alcătuire lipsește chiar de tot, copilul este luat de la scoala și tocmai slugă, pe o plată ridicată de mică, la cutare sau cutare domn străin de neamul nostru. Si dacă nu toți copiii din satul de munte au această soartă, majoritatea formează acel caro și au. Dar ce învăță copiii aceea în timp ce slujești? Învăță să fie slugi și fiindcă este săut că ce ai învățat să faci când a fost copil aceia vei face și când vei fi mare, și când vor fi mari „oameni la casele lor“ copii aceeași tot slugi vor fi. Si cum numărul acestora este destul de mare, ar mări cu mult numărul meseriași-

nici cupoarele de pe ele, cu mult sunt mai practice sobele pe picioare turnate din fontă (tuci).

Foarte cuminte faceau cei vechi cari treceau prin tindă în „casă“, de sigur că nu intră atât frig ca atunci când intră direct. Acest fapt trebuie să rămână. Niciodată să nu locuim în odaia în care intrăm înțâi când venim de afară, oricare odată am avea. Corpul omului și foarte gingăs. Imediat se imbolnăvește când i se schimbă brusc aerul. Ești în casă, unde e cald, vine cineva, deschide larg ușa, un val de aer rece a năvălit înăuntru: schimbarea asta reprezintă atac corporal.

Si încă ceva. Cusul. E foarte bun. Arde mai bine focul. Iar când e vorba de afumatul slăinhei (clisei), îl astupă și lăsat fumul în pod.

Cred, că dacă s'ar urma acestea, multe boale ar fi inconjurate de tărani noștri, cari trebuie să fie, să-năstoș și viguroși, pentru că ei sunt

lor români, dacă în loc de a merge să învețe și fi slugi, ar merge să învețe vre'o meserie.

Iată în rândurile de mai sus vădem două obiceiuri: unul care ar trebui să răsărit și celalt ar trebui întronat cu cinstea cuvenită. Înțial obiceiul, printre alte urmăriile oare și pe aceia că copiii sunt sunosi prea devreme de sănătate și sănătatea copiilor de 2-3 ori pe săptămână la școală de ueniții unde capătă toate cunoștințele necesare unui om care trece pragul vietii, pe cătă vreme dăcă căm lăua pe căci copiii la vîrstă de 14-15 ani absolvînt ai cel puțin 4-6 clase primare, și i-am dat la meșteșug, patronul este obligat de lege să trimeță copiii de 2-3 ori pe săptămână la școală de ueniții unde capătă mai departe cunoștințele pe care n'au avut timp să le capete în școală primară. Lasă că cei mai mulți sunt luati de pe la vîrstă de 12 ani din școală și se trecesc la 20 de ani că nu știu să facă un curmec de tei, pe cătă vreme dăcă ar fi urmat la școală conform prescripțiilor legii, pănat la vîrstă de 16 ani și apoi ar fi mers la meseria, la vîrstă de 20 de ani este om sătăpân pe banul lui și și poate ajuta și părinții la caz de nevoie pe cătă vreme altfel nu este în starile de multe ori să se ajute numai pe ei.

Să căutăm deci a impiedica pe acel cari nu vor înțelege că este și spre folosul lor și spre folosul neamului intreg să-să dea copilul la meseria, și vor continua a se încăna pățina în învechitul obicei, de a-și trimite copiii servitorii.

Ceiace este foarte rău este că bătrânele de populatie de multe ori habar nu au despre aceste cazuri a copiilor servitori penitentă nu sunt incunoștințate de nimeni. Cărțile de servitor introduse spre a se impiedica diferențe contraveniente printre care și aceea la legea școlară, au rămas în multe locuri numai pe hârtie.

Lărgirea orizontului, nu lasă totuși vreo deosebire importantă în relief. Șirurile de dealuri se mențin și ca număr și ca paralism, dar se topește în cinciul, rămânând aproape de Teiu doar pominența și Câmpia ardelenă. Totuși drumurile ocolești, comunicația și sălășia treacă peste aceste creste caracteristice, care îți par că sunt în dos un mister din povestea, dar îndată ce ai ajuns în vîrf tot mirajul îți dispără și culmea trecută nu aduce decât altă culme.

Trecând deci în teren de câmpie pe lângă sate, mai întâlnesc în cale îci-cole și căte un orașel. Primul e Ibașfalău, oraș îl disprețuit de calea ferată, lăsându-l departe de ea și fără vreo mare importanță, iar la cîteva zeci de minute după el, Mediașul. Este orașul despre care vreau să spun ceva în articolul prezent și poate încă unul ce-l va urma.

Dacă cobori din trenul puțind sub presiune, orașul îl se dă gol în calea privirilor. Nu-i nevoie nici de birje nici de taxi. Primii pași te conving deja că ai călcat într'un oraș, unde preponderanța o au, sașii. E adevarat că azi se vorbește destul și românește, dar totuși activitatea comercială și industrială este în măini sătine.

Înfișarea ca a oricărui oraș să-să fie aplicate acelor cari nu și trimit copiii la școală, rămân numai pe hârtie din cauză că cei cari sunt obligați să incaseze aceste amenzi n'ao mai niciodată. Dece?

Pentru că în țara noastră legile sunt făcute spre a nu zice restul lumii că România n'are legi moderne, nu că să fie aplicate. Țara noastră are legi cum nu se poate mai bune, și fericiți va fi timpul, dar oare când va fi?, când aceste legi se vor aplica întocmai. În multe sate conducătorii administrativi nu dau consens necesar învățătorilor cari se silesc să stărpească răul relatat mai sus; de multe ori conducerea satelor noastre, în Ardeal, este puțină sub presiune, orașul îl se dă gol în calea privirilor. Nu-i nevoie nici de birje nici de taxi. Primii pași te conving deja că ai călcat într'un oraș, unde preponderanța o au, sașii. E adevarat că azi se vorbește destul și românește, dar totuși activitatea comercială și industrială este în măini sătine.

Înfișarea ca a oricărui oraș să-să fie aplicate acelor cari nu și trimit copiii la școală, rămân numai pe hârtie din cauză că cei cari sunt obligați să incaseze aceste amenzi n'ao mai niciodată. Dece?

Pentru că în țara noastră legile sunt făcute spre a nu zice restul lumii că România n'are legi moderne, nu că să fie aplicate. Țara noastră are legi cum nu se poate mai bune, și fericiți va fi timpul, dar oare când va fi?, când aceste legi se vor aplica întocmai. În multe sate conducătorii administrativi nu dau consens necesar învățătorilor cari se silesc să stărpească răul relatat mai sus; de multe ori conducerea satelor noastre, în Ardeal, este puțină sub presiune, orașul îl se dă gol în calea privirilor. Nu-i nevoie nici de birje nici de taxi. Primii pași te conving deja că ai călcat într'un oraș, unde preponderanța o au, sașii. E adevarat că azi se vorbește destul și românește, dar totuși activitatea comercială și industrială este în măini sătine.

Niciodată să nu locuim în

Orașe românești

De îndată ce pleci din Sighișoara, coborând mai adânc în valea Târnavei, șirurile de dealuri ce se prelungesc în faludi paralele diu Carpați, încep să se depărteze și de unde pănat aici nu puteai privi cu ochii, decât în nemijlocita apropiere a unui care tăind încă colo aceste dealuri, se încoade în lungul lor, în multe locuri neputincios ca o săpără, acum orizontul începe să se largască. Dealurile se depărtează binisore unele de altele, făcând locul văii dormoale a Târnavei-Mari în lungul ei, zărești îci-colo min-jin-le adăposturi omenești.

Nu că pănat aici n'ar fi dat de sătă, dar ele abia se zăriu după cîte un vîrf de deal; găriile păzesc de multeori singurante care o străjă credincioasă, sosirea și plecarea trebilor. De aici în colo însă, deodată cu lărgirea văei, își fac apariția mai în voie, salele. Cu aceeași înțâțare de cătăișare de cătăișoare, cu case morocănoase și nearcuite, fără nici o podoabă sau ornamente, sau încă o casă de la școală conform prescripțiilor legii, pănat la vîrstă de 16 ani și apoi ar fi mers la meseria, la vîrstă de 20 de ani este om sătăpân pe banul lui și și poate ajuta și părinții la caz de nevoie pe cătă vreme altfel nu este în starile de multe ori să se ajute numai pe ei.

Să căutăm deci a impiedica pe acel cari nu vor înțelege că este și spre folosul lor și spre folosul neamului intreg să-să dea copilul la meseria, și vor continua a se încăna pățina în învechitul obicei, de a-și trimite copiii servitorii.

Ceiace este foarte rău este că bătrânele de populatie de multe ori habar nu au despre aceste cazuri a copiilor servitori penitentă nu sunt incunoștințate de nimeni. Cărțile de servitor introduse spre a se impiedica diferențe contraveniente printre care și aceea la legea școlară, au rămas în multe locuri numai pe hârtie.

Lărgirea orizontului, nu lasă totuși vreo deosebire importantă în relief. Șirurile de dealuri se mențin și ca număr și ca paralism, dar se topește în cinciul, rămânând aproape de Teiu doar pominența și Câmpia ardelenă. Totuși drumurile ocolești, comunicația și sălășia treacă peste aceste creste caracteristice, care îți par că sunt în dos un mister din povestea, dar îndată ce ai ajuns în vîrf tot mirajul îți dispără și culmea trecută nu aduce decât altă culme.

Trecând deci în teren de câmpie pe lângă sate, mai întâlnesc în cale îci-cole și căte un orașel. Primul e Ibașfalău, oraș îl disprețuit de calea ferată, lăsându-l departe de ea și fără vreo mare importanță, iar la cîteva zeci de minute după el, Mediașul. Este orașul despre care vreau să spun ceva în articolul prezent și poate încă unul ce-l va urma.

Dacă cobori din trenul puțind sub presiune, orașul îl se dă gol în calea privirilor. Nu-i nevoie nici de birje nici de taxi. Primii pași te conving deja că ai călcat într'un oraș, unde preponderanța o au, sașii. E adevarat că azi se vorbește destul și românește, dar totuși activitatea comercială și industrială este în măini sătine.

Înfișarea ca a oricărui oraș să-să fie aplicate acelor cari nu și trimit copiii la școală, rămân numai pe hârtie din cauză că cei cari sunt obligați să incaseze aceste amenzi n'ao mai niciodată. Dece?

Pentru că în țara noastră legile sunt făcute spre a nu zice restul lumii că România n'are legi moderne, nu că să fie aplicate. Țara noastră are legi cum nu se poate mai bune, și fericiți va fi timpul, dar oare când va fi?, când aceste legi se vor aplica întocmai. În multe sate conducătorii administrativi nu dau consens necesar învățătorilor cari se silesc să stărpească răul relatat mai sus; de multe ori conducerea satelor noastre, în Ardeal, este puțină sub presiune, orașul îl se dă gol în calea privirilor. Nu-i nevoie nici de birje nici de taxi. Primii pași te conving deja că ai călcat într'un oraș, unde preponderanța o au, sașii. E adevarat că azi se vorbește destul și românește, dar totuși activitatea comercială și industrială este în măini sătine.

Niciodată să nu locuim în

Societatea „Cununa Surorilor de Cruce“

— Secția feminină a ligei „Frăția de Cruce“ —
(Resumat ai activității sale din 3 Nov. 1920—3 Mai 1926)

atât de triste a neamului nostru, spre morțimile lor fără cruci! Cu ocazia pelerinajului nostru început la Vîdră, la casa lui Avram lancu și pănat la Târgu-Jiu — în meetingurile pentru Banat ... și de-acolo pănat la București în palatul regal, am dat onoarea cuvenită cărjei lui lancu, ultima care în drumurile lui dureroase a sprințit corpul marelui și atât de nemorocitul erou. Mai târziu am închinat o floare, amintirii pioase ti nerul și student-martir Petrovici, împușcat la 17 Dec. 1918 prin soldații săi și părul lăsat pe frunte? Să nu fie el, „Tătăl nostru“ Traian împărat!

— Da el este.

— Să trăești Maria Ta! Strigă

deodată Cărtan scotându-și căica din cap și scutându-și căica în aer.

teonul lui Agrippa și Columna lui Traian. Intrat în muzeul Louvre în galeria împăratelor romani, li se pleacă și salută cucernic busturile.

— Da ăla de se uită așa cine e?

— Caracala, nea Cărtan.

— A da frumos se mai uită Săracăleanul nostru!

— Da ăla de-i cu nasul tutrit?

— Vespasian, nea Cărtan!

— Vespasian să fie? A mă Ves-

pasiune cuminte ai fost și tu. Da

Titan unde-i că și el a fost mare și cuminte?

— Uite-i mai colesă.

— Da ăla care face așa urât la mine, cine să fie?

— Agrippa.

— Zăau! Ala e Agrippa gine-

reile lui August? Da ăla cu pieptul

impodobit și cu părul lăsat pe

frunte? Să nu fie el, „Tătăl nostru“ Traian împărat!

— Da el este.

— Să trăești Maria Ta! Strigă

deodată Cărtan scotându-și căica din cap și scutându-și căica în aer.

(Dorel. Rev. Săt. 1897)

Acest cioban curios, știa pe degete istoria trecutului nostru dela origine.

— Domnisorule de când știi a cetii și am învățat că noi ne tragem din viață latină, mi-am cumpărat cărti, și am învățat singur ca să știi cine au fost strămoșii noștri și de a

Gronica Budapesta

O săptămână bogată în varietate de evenimente, se discută cu aprindere în desobie de esuașa vaporului „Imperatul Trajan”, și înmenea nu găsește decât cuvintele de aprobată cuvinte de multumire, fără de guvern, în special față de d. general Alex. Averescu și Octavian Goga, care au găsit acente de căldură românești naționalism în „aracerea” inspectorului umanitarist al Moscovei Mercel Cachet.

Dar să trece peste acestea și să ne facem obisnuită datorie de a o găndi prin prizma crucei obiective, toate evenimentele petrecute în cursul acestei săptămâni în Capitală.

Dăunăzi a avut loc în aula Fundației Universității „Carol” prima șezătoare dată de „Caserile Naționale” în fața unui public numeros.

Această mare instituție culturală numită cu un titlu așa de frumos, propriu și sugestiv „Caserile Naționale” de sub președinția d-lui general Ioan Manolescu pășește în curând în al 16-lea an și redoașă, își bogătă activitate.

Ca de obicei șezătoarea s-a deschis printre un cuvant roșu de d. profesor universitar Gh. Titeica, președintele cultural al „Caserelor Naționale” d-sa spune următoarele:

Cu multă bucurie iau cuvântul, astăzi în fața unei săli, atât de neobișnuit, de populația. Aceasta populație a saiei ne arată că și la noi a început să ne mișcă cultura în pînă crestere, în plus progres. Desigur că ați observat și cum există, înăendumul, în fiecare ziarcă o pagină rezervată exclusiv, vieții economice arătând tot ce poate interesa această viață ca: bursa cu cota de vîzor, schimburi, cota cerealelor etc., și puință sub numele de „Pagna economică financiară”. Cu multă bucurie vedem cum în fiecare zi se intemeiază către o pagină arăstică-culăurală, unde se publică vîrbi de seamă relative la misăcarea economică. Mișcarea culturală are deosebite valoare că pune în viață, injusta lui valoare și sufletul și conștiința cu adevarat naționale românești. Există între aceste instituții culturale și economice o analogie.

Dar, trebuie să fim cu luare aminte, ca nu cumva instituțiile culturale să pătească ce suferă instituțiile economice, dând faliment. Trebuie să urmărim că nu cumva creșterea culturală să fie dărămat, distrus ca cel economic. Din ferice la „Caserile Naționale” se întâmplă altfel: „Caserile Naționale” se pot asemâna cu „Banca Națională a României” pentru că și ele dacă nu au resurse metalice imbelisgăzu, au în schimb rezerve metalice de ordin mecanic în persoana generalului Ioan Manolescu mai ales în prețioasa încredere a publicului bucurăștean și îndeobște pe sufletul celor de față care a insotit și însoțește cu multă căldură mișcarea culturală a „Caselor Naționale”. Pe această încredere se bazează și merge mai departe instituțione „Caserelor Naționale”.

Acum intrând în programul de conferințe, am plăcerea să vă văstesc că în Capitală se găsește d. Conte Keislering, filosof german din Darmstadt, d. Keislering nu este filozof de catedră. Este un filosof în înțelesul vechimii înțelesul antic al cuvântului. El este un înțelept. El fiind născut în țările Baltice, a fost multă vreme supus rusă rămanând ca apoi să treacă la națiunea germană. Si probă că nu este un sovinist german este că în „Paralela sau între germani și francezi el preferă pe francezi, el însuși fiind un filo-francez și vorbind limba franceză ca un adevarat francez, a călătorit foarte mult, făcând chiar o călătorie imprejurul lumii. În această călătorie a văzut: India, China, Japonia, Statele Unite, Franța, Anglia etc. Locuiește la Friedrichshain în celebrul palat al lui Bismarck fiind căsătorit cu o nepoată a unui acestuia și a venit în România să ne viziteze, auzind că suntem un popor dotat cu realo calități și să și răspundă deosebită toldeodată ideile filosofice. El nu venia cu Rebindranath Tagore este reprezentantul a unui nou curent de viață dorind că Germania să conducă lumea din punct de vedere spiritual. Este o înțătătate de care nu ne temem.

La vedere lui Keislering ai eu totușă o altă impresie. În loc de mișcări mecanice, mișcări poruncite găsim la Keislering o exuberanță asemănătoare unui meridional francez. Numai portretul seamănă cu răposul conducerii bolșevici Lenni.

In toate pările lumii există o sfârșită care se manifestă în specială Germania și India care îndreptează spre perfectionarea morală ce omenește, spre mai bine, spre dezăvârsirea conștiinței publice a conștiinței naționale care deservește interesele obștești ale neamului nostru.

Cu toții suntem că conștiința, opinia publică este un tribunul care dă sentințe care nu se simte dar care sunt de greu urmărită.

ton suntem că opinia publică se pronunță foarte bine și foarte des în această privință instituționele Caselor Naționale, a înțără totdeauna tot cacece se petrece în țară și înțără înțărind prim doctrina sa, în bine, în opinioarea publică, la formarea constituției naționale.

Zilele trecute s-a petrecut un lăpt, pe care îl semnalăm, aici și căre a avut un mare răsunat în toată lumea politică. În Cameră unde se desfășoară apărări, unde sunt apărări, certuri politice reprezentanților tuturor partidelor politice când a fost chestiunea națională, toți au făcut un tel, și într-un singur glas au protestat împotriva doamnitor. Iară cari au găsit prije de ponegere în ocasiunea procesului optanților unguri ce să dețină zilele trecute la Paris.

Iară, mai slujă cu toții că dăsunării noștri. Ne ei în țară, fie în străinătate, urmăresc prim întrebări de ponegere să ne defăimăze și când simpatiză pentru că se manifestă aici sau în străinătate, acestia ne produc o mare și legitimă bucurie și manifestăție în străinătate a fost și sărbătoarea dela Lyon, porată din inițiativa franceză și merită să respingă atacurile îndreptate în potrivă tărei. La această serbare au luat parte personalități de marcă, între cari și fostul prim ministru, actualul ministru Herriot și generalul Bertholot, care împărățind cu noi cele mai grele momente ne-a cunoscut și cunoșcându-ne îubește, căutând să și exprime iubirea prin propagande filo române pe care o face. De aceea noi suntem datori să strigăm: Trăiască Herriot! Trăiască generalul Bertholot.

Înțoadea ne privim cu bucurie vestile frumoase care nu vin de prețutindeni, să facem front împotriva acestor atitudini dușmănoase ce se iau fie în față, fie în străinătate, să ne facem datoria, nimic altceva decât datoria să ne temem mult de sălbăticinile noastre. Însă de strenătatea dușmănoasă care ne ponează să nu ne temem. Să fim tari în frontal care născută încrezător.

Partea artistică șezătoarei a fost încredințată maestrului Aurel Eliade dela conservator.

Di Haru Mușetescu a cântat „Ma Charmante”. Floutistul Manole a executat concertul de Duvernoy, C. Teodoran dela Opera Română a cântat diferite piese clasice și românești, culegând merite aplause, G. Baldovin dela Teatrul Național a declamat din „Făt Frumos” și păcală a d-lui Horia Furtuna fiind înălțat ovăzionat, Mihai Ghermișu profesor, a cântat cântece românești și „Cei doi grenadiri.”

„Teatrul Național”, mare mândră instituție de educație cetățenească repetă în fața „Tartuffe” de Molier, care se va reprezenta cu prilejul retraierii și răsăbătoriei a 30 de ani de teatru ai marelui nostru actor I. Livescu, actualul director al Teatrului Național din Chișinău. Tot deodată se repetă și „Hoții” ai lui Schiller și „Păcală” de d. Horia Furtuna.

Ziarul „Universul” a luat inițiativa organizării unui ciclu de șezători prin diferitele cartiere ale Capitalei cu scopul de a strângă legăturile de prietenie dintre ecști reprezentanți autorizați ai opiniei publice – ziaristi și – și marelle publică.

Au conferențiat d. Gh. Lungușu și comandor Axuel Negulescu omul despre importanță istorică a cartierului Dealul Spiricea și despre menirea acestor șezători, iar celălalt despre navigatorii noștrii. Au căutat, cu cunoștuțe de artă d. Jean Atanasiu și d-ra Dida Elefterescu, dela Opera Română, d. G. Baldovin, dela Teatrul Național, sa produs cu versuri și imitații originale, iar pictorul Vladescu a citit din „Sugindatoarea și reușita-i lucrare „Bulgaria” arătând modul cum erau umiliți și bătuți canut ofiterii români.

Felicităm pe confratele „Universul” de reușita acestor șezători.

Radu Niculescu-Mislea

Din Beba-Veche

(Timiș-Torontal)

În comuna noastră, de doi ani a sosit la noi harnicul învățător-diriginte de cor d. Gheorghe Adoc, care pe lângă munca sa școlară, a înființat un cor mixt, cu care în mai multe rânduri a cștigat premii.

În acești doi ani dânsuții și înțelepții misiunea cu toată conștiința sa de luminător al satelor.

În fiecare a doua săptămână, harnicul diriginte, aranjează concerte teatrale, la care ia parte cu drag poporul.

Aștel, comuna Beba-Veche, are în mijlocul ei, pe unul din cei mai harnici învățători din întreg Banatul.

La noi s'a reprezentat piesa ISUS”, jucată cu bății de fărăni în a doua zi a Săptămâni Crăciun și foarte bine reușită.

Ioan Sămianu.

Din Balata (Hunedoara)

In ziua de 6 Februarie cercul cultural, al învățătorilor de pe Valea Certejușului, sub președinția harnicului învățător d. Gh. Popa din Băsescu, și a unui obiectul sădinei sădinei în comună Balata.

De dimineață toți elevii școalei și învățătorii din comunitate vecine într-o zi de președinte au mers la biserică, unde se oficia slujba religioasă.

După terminarea serviciului divin, domnul președinte din Școala în vorbit despre „Credința creștină” arătând credincioșilor că adevarata credință este acela următoare de fapte bune.

Terminându-se predica a avut loc la ședință intimă a învățătorilor d. inv. dir. Cioroianu a predat la el în cadrul normal „mărgăle” (sunetul și litera ge) Având de tratat subiectul „Invințătorul și preotul satului” în desvoltarea dezertării de-astrăză, și într-o cincișoară credință este ascultată cu ironie, sau cel puțin cu nelincredere, mai ales când este vorba de răspândirea culturii.

Dăji-i munitorii lui îlăudă de trai, nu gusturi”, zic acei cari au sferă de judecăță redusă la minima.

„Dar omul este născut numai pentru viață animală?” să-i întrebăm noi pe aceștia.

Mijloace de trai avem destule,

dacă tomai gusturile ne lipsesc. De

aceea atâtă de dezastre în politică,

economie, culturală și artă.

Să prin ce mijloace vom putea

cultiva aceste gusturi, sau mai bine

zis acele vederi clare a suatuilor?

Prin orice activitate culturală: bi-

biserică, teatru, întruniri, etc..

Teatrul, care până acum era sotul și autoritatea comunale. Sătenii, cari au luat parte în număr foarte mare, anascută cu mare placere sfaturile ce-au avut de la dñi învățători. A vorbit d. V. Sunmanaru despre „Respectul și supunerile leilor tării”. Președintele cercului, pă. Gheorghiu, a mulțumit oamenilor și dui învățător Sandușescu. Pă. Gavrilă a mulțumit oamenilor și-i a rugat să iee parte la ședința a 6-a, ce se va ține la Sf. Sava, la Verșești.

Mulțumim, pe această cale, tuturor persoanelor care ne-au dat con-cursul și le urăm spor la muncă.

Din Căciulești (Neamț)

În

la

scoala din

acest sat, a cincea se-

dină a cercului cultural învățătoresc

„Girov”

În

lăz

de

diri

to

lăz

de